

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-509/2024-20

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama po sucu pojedincu Andrei Herendić u pravnoj stvari tužiteljice Vesne Horvat Nikl iz Sesveta, Brestovečka 25, OIB 59685268993, zastupana po punomoćniku Đurđici Kos, odvjetniku protiv tuženika Erste & Steiermaerkische bank d.d. iz Rijeke, Jadranski trg 3/a, OIB: 23057039320, kojeg zastupa punomoćnik Iva Markotić Bagarić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Hanžeković i Partneri, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 3. srpnja 2026., u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba članka 10. stavka 1. Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/ 51400607-5103059142, sklopljen između tužitelja Vesne Horvat Nikl, iz Sesveta, Brestovečka 25, OIB: 59685268993, kao korisnika kredita i tuženika Erste&Steiermaerkische bank d.d., Jadranski trg 3 A, 51 000 Rijeka, OIB: 23057039320, kao kreditora, solemniziran dana 10. srpnja 2006. godine kod javnog bilježnika Vesne Pučar iz Zagreba pod posl. br. OU-942/06-1, koja glasi:

„Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 01,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom Ugovora.“

II. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermaerkische bank d.d., Jadranski trg 3 A, 51 000 Rijeka, OIB: 23057039320, da tužitelju Vesni Horvat Nikl, iz Sesveta, Brestovečka 25, OIB: 59685268993, isplati iznos od 595,01 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 13. srpnja 2006. po stopi koja je za razdoblje do 31. prosinca 2007. propisana odredbom članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke

koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.303,18 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 22. srpnja 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 25. studenoga 2024. navodi da je kao korisnik kredita, s tuženikom, kao kreditorom, sklopila Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103059142 koji je solemniziran 10. srpnja 2006. kod javnog bilježnika Vesne Pučar iz Zagreba pod posl. br. OU-942/06-1. Ističe da je Ugovorom tužiteljici odobren kredit u iznosu od 97.182,48 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF banke važeće na dan puštanja kredita u tečaj, uz uvjete i na način kako je to ugovorom određeno. Namjena kredita je bila stambeni krediti građana preko tri godine uz čvrstu valutnu klauzulu, stambeni kredit za kupnju nekretnine. Navodi da se prije isplate kredita odbio i naplatio jednokratni trošak za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 1,00% od iznosa odobrenog kredita, a Ugovor je zaključen na vrijeme od 30 godina. Korisnik kredita dužan je kreditoru vratiti kredit u 360 mjesečnih anuiteta i to u iznosu od 458,04 CHF, u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju banke za CHF važeće na dan plaćanja a prema otplatnoj tablici koju je tuženik uručio tužiteljici. Glavnicu u anuitetskoj otplati predstavlja iznos glavnice kredita u visini od 58.309,49 CHF i vraća se u 360 mjesečnih

anuiteta te iznosi 304,17 CHF. Ostatak vrijednosti predstavlja preostali iznos od 38.872,99 CHF i vraća se jednokratno s dospijecom zadnjeg obroka. Mjesečni iznos kamate na ostatak vrijednosti iznosi 153,87 CHF. Člankom 9. Ugovora propisano je da je kamatna stopa promjenjiva i u trenutku ugovaranja iznosi 4,75% godišnje i da se obračunava primjenom proporcionalne metode na temelju stvarnog broja dana u kamatnom razdoblju i 360 dana u godini. Nadalje, za vrijeme trajanja ugovora banka može vršiti promjene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu sa svojim odlukama. Ponavlja da je prilikom puštanja kredita u tečaj, tuženik 12. srpnja 2006. jednokratno naplatio naknadu za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 1,000% od odobrenog kredita odnosno 4.483,13 HRK. Ističe da je predmetni ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu o kojima strane nisu pregovarale, pa tužiteljica nije imala nikakvog utjecaja na njegov sadržaj, te se radi o ugovoru na unaprijed pripremljenom obrascu u kojemu je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te je kao jača ugovorna strana, financijska institucija koja se profesionalno bavi davanjem kredita, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovornu odredbu o naknadama za obradu zahtjeva te upravljanja kreditom. Na taj način tuženik je tužiteljicu doveo u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i to člancima 81., 82. i 87. (NN 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03) i to člancima 81., 82. i 87. ZZP/03) te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i dr., dalje u tekstu: ZOO/05). Navodi da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora tuženik nije sa tužiteljicom pojedinačno pregovarao o odredbi članka 10. stavka 1. Ugovora, niti joj je prezentirao koje to točno troškove ima u vezi postupka odobravanja kredita niti joj je objasnio strukturu tih troškova i zašto su iznosi te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Tuženik je tužiteljicu stavio u poziciju „uzmi ili ostavi” te je isplatu kredita uvjetovao plaćanjem naknade. Smatra da je nesporno da je odredba članka 10. stavka 1. Ugovora koja se odnosi na naplatu naknade sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama tuženik nije sa tužiteljicom pojedinačno pregovarao, niti je ista imala utjecaj na njihov sadržaj, to je navedenim odredbama, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužiteljici nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza odnosno takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na tuženika - banku kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Smatra da cjelokupno ponašanje tuženog prilikom potpisivanja predmetnog Ugovora i trajanja ugovornog odnosa predstavlja nepoštenu poslovnu praksu i na taj način tuženik je stekao određenu nepripadnu korist, a za to nema pravne osnove. Stoga smatra da je isključiva krivnja za sklapanje Ugovora koji sadrži ništetne odredbe na strani tuženika budući je isti pokazao osobitu nepažnju prilikom sastavljanja sadržaja Ugovora u kojem tužiteljica nije mogla sudjelovati. Navodi da odluka tuženika o naknadama predstavlja tuženikov interni akt kojeg je ovlašten jednostrano mijenjati, neovisno od tužiteljice, a tužiteljici nisu bili poznati parametri po kojima se naknada određuje, pa je navedena odredba ugovora ništetna obzirom da sadrži obvezu tužiteljice koja nije određena niti je određiva. Stoga predlaže da sud utvrdi ništetnom i bez pravnog učinka odredbu članka 10. stavka 1.

Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/ 51400607-5103059142, sklopljen između tužiteljice, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, solemniziran 10. srpnja 2006. kod javnog bilježnika Vesne Pučar iz Zagreba pod posl. br. OU-942/06-1, koja glasi: „Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 01,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom Ugovora.“, te naloži tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 595,01 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 13. srpnja 2006. do isplate, te joj nadoknadi troškove parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani u cijelosti. Navodi da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naknada za uslugu tuženika, na koju isti ima pravo sukladno svojim internim propisima, sastavljenima sukladno Zakonu o kreditnim institucijama i Zakonu o potrošačkom kreditiranju. Ističe da je tužiteljici ponudio sklapanje ugovora o kreditu uz određenu naknadu kao protučinidbu za pruženu uslugu, a koja je ugovorena u iznosu od 1,00 % od iznosa kredita, odnosno minimalno 200,00 HRK, stoga je tužiteljici, na temelju jasne i određene odredbe ugovora, moglo biti poznato koliko će takva naknada iznositi te je mogla donijeti informiranu odluku o prihvatu ponude i sklapanju ugovora. Smatra da je postupanje tuženika prije i u vrijeme sklapanja ugovora bilo transparentno, a time i savjesno i pošteno. Ističe da tuženik nije jedini na tržištu nudio sklapanje ugovora o kreditu, pa stoga niti jednostrano definirao cijenu svojih usluga. Smatra da je iznos naknade tužiteljici prije samog sklapanja ugovora bio poznat s obzirom da je isti određen u fiksnom iznosu i nije vezan nekim vanjskim kriterijima koji bi mogli utjecati na njegovu visinu, osim načela konkurentnosti na tržištu koji jedino može ići u korist potrošaču. Navodi da iznos koji je prihvaćen sklapanjem ugovora o kreditu objektivno ne može biti podložan naknadnim promjenama jer je njegov izračun jasno i nedvosmisleno određen odredbama ugovora o kreditu i u takvom iznosu u konačnici i isplaćen. Ističe da nigdje nije propisana obveza banke kako je nužno u samom ugovoru o kreditu navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja, te je pitanje naknade za obradu kredita danas jednako uređeno kao i u vrijeme kada je tužiteljica sklapala ugovor s tuženikom. Stoga smatra da je naknada za obradu kredita dovoljno jasno određena da se na temelju nje može utvrditi njezina konkretna visina, a koju se tužiteljica prihvatom ponude obvezala platiti. Ističe da je navedena naknada plaćena iz ugovorenog kredita, stoga je nemoguća pretpostavka da tužiteljica nije bila upoznata i suglasna s predmetnom ugovornom odredbom. Ista je podigla namjenski kredit za određeni iznos i taj je kredit trebao biti dostatan ne samo za iznos kupovnine koju je podmirila iz ugovorenog namjenskog kredita, već i za druge unaprijed komunicirane iznose, kao primjerice iznos same naknade za obradu kredita. Navodi da u slučaju da se o svim predviđenim iznosima koji bi ulazili u iznos kredita nije pojedinačno pregovaralo, tužiteljica ne bi tražila upravo ugovoreni iznos kredita, već bi joj odobreni kredit bio manji. Smatra paušalnim tvrdnje tužiteljice da ništetnost odredbe proizlazi iz činjenice da se o njoj navodno nije pregovaralo. Ističe da je na navedenu okolnost Sud Europske unije iznio stajalište u presudi posl. br. C-621/17 od 3. listopada 2019., a koje je bazirano na tumačenju čl. 3. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Navodi da je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika te ima snagu ovršnog

javnobilježničkog akta, te je odraz stvarne volje ugovornih strana. Ističe da je tužiteljica poslovno sposobna osoba koja prilikom razmatranja ponuđenog ugovora nije izdvojila niti jedno pitanje kao „sporno“ ili tražila bilo kakva razjašnjenja svojih ugovornih obveza i/ili ugovorne pozicije, unatoč višestrukoj provjeri od strane službenika banke pa i javnog bilježnika, pa stoga smatra da spornih odredbi nije niti bilo. Ponavlja da se tužiteljica svjesno odlučila za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama budući da je sama ocijenila kako joj, sukladno njenim potrebama i mogućnostima, upravo najviše odgovara. Stoga smatra da su tužiteljici bile jasne ugovorne odredbe te prava i obveze. Smatra da banka ne može preuzeti odgovornost za potrošača već mu jedino može ponuditi onu uslugu za koju će on sam procijeniti odgovara li njegovim potrebama i mogućnostima, što je tužiteljica i učinila. Poziva se na presudu Županijskog suda u Puli posl broj GŽ-2658/12. Ističe da Zakon o zaštiti potrošača ne zabranjuje ugovaranje ovakve naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a niti Zakon o potrošačkom kreditiranju, koji je usklađen s pravnom stečevinom Europske unije, također nije zabranio naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Navodi da niti Zakon o bankama (NN 84/02 i 12/06), koji je bio na snazi u trenutku sklapanja ugovora, nije zabranjivao ovakvu vrstu naknade, već je u čl. 173. prepoznao općenito pojam naknada odnosno provizija koje banka zaračunava korisniku kredita. Te iste naknade prepoznate su i kao takve unesene u naknadno donesene, odnosno mijenjane zakone, kao npr. Zakon o kreditnim institucijama (ZOKI) i Zakon o potrošačkom kreditiranju (ZPK). Ističe da naplata naknade za obradu kredita ne predstavlja niti naknadu štete niti ugovornu kaznu, nego cijenu za uslugu tuženika, koju tuženik nesporno ima pravo naplaćivati i koja proizlazi u cijelosti iz svih relevantnih propisa. Ističe prigovor zastare, te smatra da je za kondemnatorni dio tužiteljčinog zahtjeva nastupila zastara, pa tužiteljica ne može imati pravni interes za utvrđenjem ništetnosti odredbe ugovora o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jer deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha, već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz primjerice, mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje povrat veće plaćenog temeljem ništetne odredbe. Poziva se na čl. 187. Zakona o parničnom postupku. Navodi da je sporna naknada plaćena 2006., a tužba je podnesena 25. studenoga 2024., te je stoga kondemnatorni dio tužbe u zastari temeljem čl. 215. st. 1. i čl. 225. Zakona o obveznim odnosima još od 2011. kada je istekao petogodišnji zastarni rok. Stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan uz naknadu parničnog troška tuženiku zajedno s pripadajućom zateznom kamatom.

3. Tužiteljica tijekom postupka uglavnom ponavlja navode iz tužbe, te se poziva i na presudu suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020., te na presudu istog suda C-84/19 i C-26/13 od 30. travnja 2014. Europskog suda pravde. Poziva se i na sudsku praksu i to Županijskog suda u Bjelovaru u presudi poslovni broj GŽ-493/2022 od 9. lipnja 2022., Županijskog suda u Splitu u presudama broj: GŽ-617/2022 od 25. svibnja 2022. i GŽ-1853/2022 od 17. studenog 2022., Županijskog suda u Puli-Pola u presudi posl. br. 19/2023 od 16. siječnja 2023., Županijskog suda u Zagrebu u presudama broj: GŽ-1368/2021 od 20. srpnja 2021. i GŽ-547/2021 od 21. rujna 2022., te na odluku Vrhovnog suda posl. br. Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. Navodi da Opći uvjeti poslovanja koje tuženik spominje i na koje se poziva nisu potrošaču uručeni uz Ugovor o kreditu niti bilo kada tijekom ugovornog odnosa, pa ni tijekom ovog postupka iako se tuženik na njih poziva,

tako da navedeni opći uvjeti ali i drugi akti banke nisu inkorporirani u ugovor, niti je došlo do njihovog prihvatanja od strane tužiteljice. Ističe da ako se isti primjenjuju uz ugovor, oni moraju biti uručeni prije potpisivanja ugovora, kako bi se druga ugovorna strana uvjerila da je zaista upoznat sa njihovim sadržajem i da ga prihvaća. Ističe da javni bilježnici koji solemniziraju ugovor obrazlažu smisao i posljedice ugovora a ne smisao i posljedice pojedinih ugovornih odredbi, te upozoravaju stranke samo na nejasne, nerazgovjetne ili dvosmislene izjave stranaka. Vezano za zastaru poziva se na Zaključak broj Su-IV-47/2020-2 Građanski odjel Vrhovnog suda RH sa sjednice od 20. siječnja 2020., te na presudu suda EU broj C-698/18 od 9. srpnja 2020. Smatra da se zastara treba računati od dana utvrđenja ništetnosti tj. od donošenja pravomoćne sudske presude u konkretnom sporu u kojoj je utvrđena ništetnost ugovorene odredbe, pa stoga potraživanje ne može biti u zastari prije nego što se ta činjenica utvrdi, a kako je to svojim pravnim shvaćanjem utvrdio Vrhovni sud RH, a koje shvaćanje je u potpunosti usklađeno s pravom EU i presudama Suda EU. Stoga smatra kako je odredba Ugovora o kreditu ništetna u dijelu u kojem je ugovorena obveza plaćanja jednokratne naknade po kreditu to se ta odredba među strankama ne može primijeniti, te tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi i isti je, sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima, dužan vratiti sve što primio na temelju takve odredbe Ugovora, sve to u vezi s člankom 1111., člankom 1115. zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana uplate plaćenih iznosa do isplate.

4. Tuženik je tijekom postupka naveo da ne osporava visinu postavljenog tužbenog zahtjeva.

5. U dokaznom postupku izvršen je uvid u Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103059142 koji je solemniziran 12. srpnja 2006. kod javnog bilježnika Vesne Pučar iz Zagreba pod posl. br. OU-942/06-1 (list 5-13 i 64-70), pregled prometa po partiji kredita 5103059142 tuženika od 4. veljače 2019. (list 14-26 i 48-60), potvrdu tuženika od 28. kolovoza 2024. (list 27), izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknade Sektora građanstva za fizičke osobe uz Opće odredbe (list 38-44), podatke vezane za stambene kredite s ostatkom vrijednosti (list 45-47), obračun naknade za bankarske usluge od 11. srpnja 2006. (list 61), te drugu dokumentaciju u spisu vezano uz sudsku praksu, te je saslušao tužiteljicu kao stranku u postupku.

6. Temeljem ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižne ocjene svakog dokaza ponaosob i svih dokaza zajedno, sud nalazi tužbeni zahtjev u cijelosti osnovanim.

7. Među strankama je nesporno da je tužitelj s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103059142 dana 11. srpnja 2006., a koji je solemniziran 12. srpnja 2006. kod javnog bilježnika Vesne Pučar iz Zagreba pod posl. br. OU-942/06-1 (list 5-13 i 64-70, dalje u tekstu Ugovor) u koji je sud izvršio uvid. S time da ovdje valja reći da je javni bilježnik prvo na svoju potvrdu o solemnizaciji navela da su stranke pristupile solemnizaciji 12. srpnja 2006. da bi na drugoj strani potvrde navela datum 10. srpnja 2006. Sud smatra da je datum 10. srpnja 2006. očito omaška u pisanju s obzirom da je nemoguće da ako su stranke sklopile Ugovor o

kreditu 11. srpnja 2006. da bi isti bio solemniziran dan ranije 10. srpnja 2006. Nesporno da je naplaćena jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 4.483,13 HRK, a što iznosi 595,01 EUR sukladno sada važećoj valuti u Republici Hrvatskoj temeljem Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (NN 57/22, 88/22, dalje u tekstu: ZUE), a prema obračunu naknade za bankarske usluge od 11. srpnja 2006. (list 61).

8. Sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, te je li nastupila zastara.

9. Predmetni Ugovor tužiteljica je sklopila kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor, i to 11. srpnja 2006. Ugovor je sklopljen na iznos od 97.182,48 CHF i ugovorena je redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva i u trenutku ugovaranja iznosi 4,750 % godišnje. Radi se o namjenskom stambenom kreditu za kupnju nekretnine. Sporna odredba sadržana je u čl. 10. Ugovora i glasi: „Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 01,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom Ugovora.“.

10. Tužiteljica prilikom saslušanja navodi da je predmetni kredit podigla radi kupnje stana u kojem sada živi. U navedenom stanu nikada nije obavljala nikakvu trgovačku niti poslovnu djelatnost, a niti je imala prijavljeni obrt, te također navedeni stan nikada nije iznajmljivala jer u predmetnom stanu živi sa suprugom i djetetom. Prije potpisivanja Ugovora o kreditu čitala je Ugovor o kreditu, a sam tekst Ugovora je sastavljala banka i ona nije imala utjecaja na sami tekst Ugovora. Vidjela je čl. 10. predmetnog Ugovora kojim se propisuje naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita. Mislila je da ako je to banka stavila u Ugovor da je onda to po zakonu. Nitko joj od djelatnika banke nije posebno objašnjavao ništa vezano za tu naknadu te je mislila da je to plaćanje usluge za obradu kredita. Platila je tu naknadu i misli da je ista ušla u cijenu kredita, a više se ne sjeća samog iznosa navedene naknade.

11. Prema ocjeni ovog suda tužiteljica je potrošač u smislu Zakona o zaštiti potrošača čl. 3. (NN 96/03, 46/07, 79/ 07 – dalje: ZZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora i prema kojem je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Tužiteljica je predmetni kredit iskoristio za kupnju stana, a sud nije imao razloga ne povjerovati tužiteljici. Stoga sud smatra da je predmetni kredit odobren tužiteljici kao fizičkoj osobi, a ne za neku njenu poslovnu djelatnost, a i u samom Ugovoru je u točki 3. navedeno da je namjena kredita "Stambeni kredit građana preko tri godine uz čvrstu valutnu klauzulu, stambeni kredit za kupnju nekretnine ". Također niti tuženik nije prigovarao statusu tužiteljice kao potrošača.

12. Članak 1021 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 dalje u tekstu: ZOO) propisuje da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i

iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Prema čl. 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Prema čl. 4 st. 2 Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktiva 93/13/EEZ) procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. U presudi Suda Europske Unije poslovni broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. utvrđen je točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ pa se tako ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju dok odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom.

13. Predmet ovog spora je jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i ona prema ocjeni ovog suda ne predstavlja predmet ugovora o kreditu jer se on odnosi na bitne činidbe ugovora koje definiraju bit ugovornog odnosa tj. koje taj ugovor čine baš ugovorom o kreditu, a nije ni cijena jer su prema čl. 1021 ZOO-a cijena ugovora o kreditu ugovorene kamate. Jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva se prema tome i u smislu čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ smatra akcesornom odredbom i dopušteno je ocjenjivati je li odredba o toj naknadi poštena bez ograničenja iz čl. 84 ZZP/03 i čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ pa sud smatra da je potrebno provesti test nepoštenosti sporne odredbe.

14. Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03 i čl. 3 st. 1 Direktive 93/13/EEZ ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Na temelju iskaza tužitelja, kojeg je sud u cijelosti prihvatio jer je iskazivao logično, životno i neposredno uvjerljivo, sud je utvrdio da je tuženik tužitelju dao prethodno formulirani standardni ugovor pa je u skladu s čl. 81. st. 2. ZZP/03 utvrdio da stranke nisu pojedinačno pregovarale o odredbi o naknadama uključujući i jednokratnu naknadu za obradu kredita. Dakle, iz iskaza tužitelja je razvidno da je Ugovor o kreditu sastavljala banka i da on nije mogao pregovarati oko nikakvih odredbi Ugovora, pa tako ni oko tzv. ulazne naknade koja je predmet ovog spora. Prema odredbi čl. 81. st. 4. ZZP/03 na tuženiku kao trgovcu je teret dokaza ako tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, a tuženik to nije dokazao u ovom sporu.

15. Dakle, među strankama nije sporno da je tužiteljici naplaćena jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 4.483,13 HRK, a što iznosi 595,01 EUR. U tekstu predmetnog Ugovora nije naveden iznos te naknade, nego je u čl. 10. Ugovora, kako je već rečeno, samo propisano „Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 01,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom Ugovora.“. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se ta naknada naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita i ističe da je iznos naknade

određen u fiksnom iznosu i nije vezan nekim vanjskim kriterijima koji bi mogli utjecati na njegovu visinu. Međutim, sama činjenica da u Ugovoru nije naveden iznos navedene tzv. ulazne naknade, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv ne samo da ugovorenom tzv. ulaznom naknadom, nisu „pokriveni“, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, s obzirom da eventualni troškovi tuženika nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, već ujedno tužiteljici nije niti jasno i nedvosmisleno predočeno na što se konkretno odnosi ta tzv. ulazna naknada, što se tom naknadom zaista plaća. Naime ukoliko bi se iz te tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o svim uvjetima kredita, kao i sama obrada kredita, što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta. Dakle, tuženik ne objašnjava ni ne dokazuje zašto bi ti troškovi u konkretnom slučaju iznosili baš 595,01 EUR. Također i sama tužiteljica je iskazala da joj prilikom ugovaranja kredita nije objašnjeno što plaća tom jednokratnom naknadom pa prema ocjeni ovog suda određivanje jednokratne nagrade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,000 % nije ni transparentno ni jasno.

16. U presudi Suda Europske Unije poslovni broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. navedeno je i da čl. 3 st. 1 Direktive EEZ 93/13, koji je istovjetan čl. 81. st. 1. ZZP/03, treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, a to treba provjeriti sud koji provodi postupak. U konkretnom slučaju na tuženiku je bio teret dokaza temeljem čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje u tekstu: ZPP).

17. Prema ocjeni ovog suda ranije navedena odredba čl. 10. predmetnog Ugovora o kreditu je nepoštena ugovorna odredba jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i unaprijed ju je formulirao tuženik kao trgovac, a tužiteljica kao potrošač nije imala niti je mogla utjecati na njen sadržaj pa je takva odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača, a protivno načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljici je banka kao jača ugovorna strana u konkretnom pravnom odnosu nametnula plaćanje jednokratne naknade, povrh preuzete obveze vraćanja pozajmljenog iznosa uvećanog za ugovorene kamate, s tim da iz predmetnog Ugovora uopće nije jasno što se tom naknadom podmiruje ni koliko ona iznosi, a nije jasno ni kakve su to ostale naknade i troškove koje bi tužiteljica bila dužna platiti, što je sve protivno načelu savjesnosti i poštenja. Takva nepoštena odredba je prema čl. 87. st. 1. ZZP/03 ništava.

18. Navod tuženika da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade ne utječe na utvrđenje ovog suda da je sporna odredba nepoštena. Naime, da je postojalo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade tada bi, u slučaju da je protivna zakonskim odredbama, sporna odredba bila ništetna jer je protivna prisilnom propisu u smislu čl. 322 st. 1 ZOO-a, a u konkretnom slučaju sud je utvrdio da je ona nepoštena u smislu čl. 81. ZZP/03 pa je zato ništetna.

19. Stoga je sud u točki I. izreke presude usvojio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužiteljica traži da se utvrdi da je ništetna odredba predmetnog Ugovora iz čl. 10. kako je to citirano u navedenoj točki izreke presude.

20. S obzirom na to da je odredba predmetnog Ugovora na temelju koje je tužiteljici naplaćena jednokratna naknada u iznosu od 595,01 EUR ništetna, tuženik je prema čl. 323 st. 1 ZOO-a dužan vratiti tužiteljici taj iznos. Tužiteljica na taj iznos ima pravo i na naplatu zakonskih zateznih kamata u skladu s čl. 1115 ZOO-a od dana kad je tuženik taj iznos stekao jer je on, kao što je već utvrđeno, bio nepošten kad je tužiteljici nametnuo ugovaranje sporne odredbe za koju je utvrđeno da je nepoštena i ništetna.

21. Tuženik je istaknuo prigovor zastare koji nije osnovan. Naime, prema Pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela VSRH broj Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323 st. 1 ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. O ništetnosti spornih odredbi odlučeno je tek u ovoj presudi, a na ovo potraživanje koje se odnosi na povrat plaćene jednokratne naknade za obradu kredita primjenjuje se opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225 ZOO-a koji još nije ni počeo teći jer ova presuda još nije pravomoćna.

22. Sud je stoga u točki II. izreke presude naložio tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 595,01 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 13. srpnja 2006. do isplate u skladu s čl. 1115. ZOO-a jer je ta naknada tuženiku plaćena 12. srpnja 2006., što nije sporno između stranaka.

23. O troškovima parničnog postupka sud je odlučio primjenom čl. 154. st. 1. ZPP-a te je tuženik dužan tužiteljici platiti parnični trošak u iznosu od 1.303,18 EUR. S time da ovdje valja reći da je tužiteljica kao vrijednost predmeta spora označila iznos od 1.922,02 EUR. Tuženik je takvoj vrijednosti predmeta spora prigovarao svojim podneskom od 6. veljače 2026., međutim navedeni podnesak je u referadu zaprimljen tek 9. veljače 2026. u 13,02 h, nakon održanog pripremnog ročišta od 9. veljače 2026. u 10,00 h koje je dovršeno u 10,05 h, te je na istome prethodni postupak zaključen. Članak 40. st. 3. ZPP-a propisuje da u slučaju iz st. 2. navedenog članka (u drugim slučajevima kada se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio) tužitelj vrijednost predmeta

spora očito suviše visoko ili suviše nisko naznačio tako da se postavlja pitanje stvarne nadležnosti, sastava suda, vrste postupka, ovlaštenja na zastupanje ili prava na naknadu troškova postupka, sud će, po službenoj dužnosti ili na prigovor tuženika, najkasnije na pripremnom ročištu, brzo i na prikladan način provjeriti točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba odrediti vrijednost predmeta spora. Kako je predmet ovog postupka djelomično deklaratorni tužbeni zahtjev, a djelomično kondemnatorni tužbeni zahtjev sukladno tome je tužiteljica označila vrijednost predmeta spora. Kako je podnesak tuženika kojim se prigovara vrijednost predmeta spora zaprimljen tek nakon zaključenja prethodnog postupka to se vrijednost predmeta spora ustalila kako je to tužiteljica naznačila u tužbi, odnosno u iznosu od 1.922,02 EUR.

24. Trošak tužiteljice sastoji se od zastupanja tužiteljice po punomoćniku – odvjetniku, a u skladu sa važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe, te sastav podnesaka od 18. travnja 2025. i 22. travnja 2026. te pristup na ročišta od 10. rujna 2025., 9. veljače 2026. i 3. srpnja 2026. po 100 bodova temeljem Tbr. 7. t. 1., Tbr. 8. t. 1. i Tbr. 9. t. 1. Tarife, što ukupno iznosi 600 bodova, uz vrijednost 1 boda od 2,00 EUR temeljem Tbr. 54 Tarife iznosi 1.200,00 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 EUR, te trošak sudske pristojbe na presudu koja je tužiteljici u skladu s čl. 7. t. 2. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23) priznata u iznosu od 70,00 EUR, odnosno 50 % od pristojbe na presudu propisane u Tbr. 2. t. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (NN 50/26) jer se ova presuda punomoćniku tužiteljice dostavlja u elektroničkom obliku pa je dužan platiti samo polovicu ove pristojbe, ako istu plati u roku od tri dana od dostave ove presude. S time da tužiteljici kao nužan trošak u trošak postupka nije priznat trošak pristupa na ročište za objavu i uručenje presude imajući na umu da se presuda ističe na web stranici e-Oglasna ploča.

25. Odluka o kamatama na troškove postupka temelji se na čl. 30. st. 3 Ovršnog zakona (112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22 i 06/24) u svezi sa čl. 29 st. 2 ZOO-a.

U Sesvetama 22. srpnja 2026.

S U D A C
Andrea Herendić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se predaje putem ovog suda a za nadležni županijski sud, pismeno u 3 (tri) primjerka.

DNA:

1. tužitelju po pun.
2. tuženiku po pun. na znak: EBP 3688

Broj zapisa: **9-3088b-1930f**

Kontrolni broj: **0bf14-82f0e-771a1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.